

mert hold sehol,
ember sehol,
lámpák tőkén
se asztalon,
kötényeket
talál a szél
a legsötétebb
hajnalon,

süvít a csőr,
és meztelen
körték rezes
húsába vág,
feltúrva szár s a
korc vadul,
fejről konyul
a vén borág,

dúskál a csőr,
a végtelen
asztalra hétszer
is levág,
de már csak csőrök,
rengeteg,
világnak vélhető
világ.

Mesterházi Mónika

TEGYÜK FÖL?

Az életemet nem teszem föl
semmire. Először is, lehet, hogy
nem elég súlyos, akkor mi van?
De lehet, hogy mégis súlya van,
fölteszem, és az egész mindenség
fölborul, áldozatostul. Azt hiszem,
az életem súlyát nem fogom
sem emelgetni, sem emlegetni többet.

AZ AZONOSSÁGRÓL

1

Jól néznénk ki, ha hirtelen
nemcsak azonosak volnánk,
hanem hasonlítanánk is.
Előfordul, hogy elhasonlunk?

2

Próbáld hasonlóval pótolni: előjönnek a
különbségek.

Ki miben hasonlít, abban különbözik.
Az azonosság számára pedig nem marad
leírás.

Különbségeit magában hordja érvényessé.

UTÓHANG (ELHATÁROLOM MAGAM)

Hogy eltalálta őket és milyen
szomorú lett, mennyire ismeri
ugyanezt, és mit gondolok, vajon
hasonló sorsú lánygyermek
mint elrettentő példát értenék-e
elrettentő személyes verseim?
Azt gondolom, bár megint rossz helyen,
hogyan kiengedtem a korszellemet
veszélyesen fogyasztható alakban,
azt gondolom, hazugság az egész,
hogyan amit mondtam, rám is csak hasonlít,
lényeges pontokon nem azonos
(eltúlzott helyzetet méltón fogadni:
szokott önfelmentés) – azt gondolom,
a költészet nem szomorú vasárnap,
csak kitartott, pontos hétköznapok.